

Les pel·lícules que no s'acaben mai

Toni Vall

Fotograma de la pel·lícula *JFK*, dirigida per Oliver Stone. Warner Bros

Potser el més bonic de les pel·lícules és quan descobreixes que no s'acaben mai. Quan t'adones que en tens unes quantes de localitzades i guardades al subconscient –i a l'estanteria dels DVD– a les quals vols tornar tantes vegades com calgui al llarg de la vida. Són pel·lícules que creixen

amb el temps, que sempre són la mateixa pel·lícula però alhora no sempre són la mateixa pel·lícula. Creixen amb el temps perquè nosaltres creixem amb el temps. Creix la nostra experiència, el nostre sentit crític, la mirada, la profunditat, l'exigència. Potser relaxem algunes percepcions i n'afinem d'altres. No és el mateix veure *Blade runner* als 13 o 14 anys que veure-la als 30 i als 40. L'he vist diverses vegades al llarg dels anys i sempre l'he trobat diferent de la vegada anterior. El primer cop em vaig fixar sobretot en l'estètica i en el dolent de Rutger Hauer. En successives ocasions hi vaig incorporar les dones, el monòleg final i la casa dels autòmats. Més endavant, la pluja. També la història d'amor, preciosa, entre Deckart i Rachel. I així anava avançant: el descontentament, la lluita contra la mort, la creació dels homes i les màquines, el pas del temps, la manera com Batty salva la vida a Deckart.

L'altre dia em vaig retrobar amb *JFK*, que sempre m'ha semblat la millor pel·lícula d'Oliver Stone. Quan la vaig veure, al Cinema Astoria de Barcelona, tenia 12 anys. A vegades em quedo astorat: vaig veure *JFK* al cine als 12 anys! Conserva intacte el poder de fascinació, aquella textura rugosa i abrupta que tant em va impressionar quan era una criatura. La capacitat per agafar un fet històric i fabular-lo, retorçar-lo, fer-te'l tan proper i tan incòmode que et quedes esgotat després de veure la pel·lícula. Vaig recordar-me a mi mateix assegut a la butaca de l'Astoria fa quasi 30 anys. Llavors ja intuïa, encara no ho sabia del cert, que hi ha pel·lícules que no s'acaben mai. ●

